

mulți eră coprinși de ameteșă produsă de mare, alle quării relle effecte nu le pôte quine-va cunósce dequátü numaï quând le-a încercatü.

Intr'unü momentü de liniște, Margarita disse tatälui seü : « Dumneșeu a făcut bine quö a chie-mat la dënsulü pe sârmanulü meü Antoniü, pînö a nu ni se întempla aquéstă infiorátore catastrofă; quöci, daqua ar fi mai vieșuitü, ar fi sufferit o mórtē de o sută de orī mai durerósă. Cum așī fi pututü scuti aquéstă innocentē creatură, a nu fi strivită de scândurile astei nave bătute de va-lurī? Totü que face Dumneșeu è bine făcut; bine-cuvëntatü fiă numele seü în eternitate! »

CAPITULUL VII.

Sosirea. — Conrad è vëndutü.

Călătorii nostri, scăpați de furia tempestelor, ajunserö infine pe țermii Brasilei. Rio-Janeiro, astă urbe mare, cu numeröse biserice și edificii mărețe, de o construcțiune regulată, ansē cu stratele fórte strimte, eră acum înaintea lor. Orī încötro își aruncă căutătorele, nu vedeà dequátü ne-norociți sclavi negri, plecați sub greutatea sar-